

er måske meget godt et eller andet sted. Der er jo forslag om, at vi skal til at have en ekstraordinær samling i første uge af september, umiddelbart efter at finanslovsforslaget er fremsat.

I år kunne det ikke lade sig gøre af praktiske årsager, bl.a. fordi en stor del af Finansudvalget var på rejse i Grønland på det tidspunkt. Om det kommer til næste år? Ja, det kan da godt være, det ikke falder så anbragt. Hvis der skal være valg i slutningen af september, og vi er midt i en valgkamp, kan det være, at det må udskydes endnu et år, men i mit parti, Det Radikale Venstre, er vi meget optaget af den nye ordning. Det ved jeg at andre partier også er, og jeg har lyttet til, hvad fru Pia Gjellerup sagde som Socialdemokratiets ordfører i sin indledning, hvor hun jo var inde på noget af det samme.

Et eller andet sted er det synd og skam, at der er så ringe – hvad skal vi kalde det – tilstedeværelse af Folketingets medlemmer og i og for sig også af pressen, når vi drøfter finansloven. Det tror jeg vil blive repareret ved den anden ordning, for dér vil finansministerens forslag være frisk fra fad, og alle de pressekommentarer, den presseinteresse, der er på det tidspunkt, vil så også kunne koncentrere sig om en debat her i salen, hvor Folketingets partier så kan fremsætte deres synspunkter.

Finansloven er meget vigtig derved, at den har med den politik, de politiske prioriteringer at gøre, som de partier, der står bag finansloven, i første række naturligvis regeringen og regeringspartierne, men også de, der får indflydelse på finansloven, har på de forskellige områder, og det er vigtigt, at man får snakket igennem, hvad pengene skal bruges til, og hvor de skal komme fra.

Overordnet var dette finanslovsforslag i august præget af den stabilitet, som også har præget den finanspolitik og den økonomiske politik, som regeringen har ført, også da CD var med i den og lidt længere tilbage endnu, da Kristeligt Folkeparti var med i den, altså en rolig udvikling bort fra stop and go eller stop-go-politikken, hvor vi det ene øjeblik tramper på bremsen, det næste øjeblik på speederen, og når det så kører for stærkt, voldsomt over på bremsen igen.

Jeg kan ikke lade være med at gøre den bemærkning, at de ændringsforslag, som man fra Venstres og De Konservatives side først og fremmest opererer med, og som jeg også kan forudse fra Fremskridtspartiets og vel også

Dansk Folkepartis side, når vi når så vidt, jo i meget vidt omfang stadig væk bærer præg af den gamle tænkning.

I vore korte bemærkninger til V's og K's ordførere var vi noget inde på det, og især til V's tror jeg, vi nåede det mest, nemlig at snakke om den kraftige omkalfatring, man lægger op til. Det er sådan set, ja, det er helt i orden, at man vil have samfundet skruet så meget anderledes sammen, som man lægger op til, men vi sætter altså fra radikal side spørgsmålstegn ved, at det kan gå så hurtigt som det, der lægges op til. De flaskehalse, man derved påfører systemet, hele samfundet, samfundsøkonomien og erhvervslevet, ville faktisk bremse for meget af det og have større skadelig end gavnlige effekt.

Da forslaget blev fremsat, var der flere, der var inde på også lidt a la sidste år, at dette forslag var lige ved at sætte danmarkskrekord i kedsommelighed, og det opfatter vi et eller andet sted som en ros til finansministeren. Det kan være, at finansministeren ikke bliver alt for glad for det, for det er jo rart at have underholdningsværdi, men finanspolitik må og skal ikke måles på underholdningsværdien. Den skal måles på sin seriøsitet, og at man fastholder det lange sigt, og det var det, man gjorde.

Der var også, da det blev fremsat og før fremsættelsen, tilkendegivelser fra regeringen om, at den var parat til, så snart der var de mindste signaler i den retning, at ændre, at præcisere og at stramme yderligere op. Lovforslaget var i sig selv moderat opstrammende, men jo ikke iøjnefaldende eller dramatisk, for det var der slet ingen anledning til. Der var en finanseffekt på minus 0,2 pct., så vidt jeg husker, og det vil altså sige, at man bremsede lidt på den økonomiske vækst.

Men det viste sig så her i begyndelsen af oktober, at der var anledning til at beskæftige sig nærmere med udviklingen i privatforbruget, og derfor fremsatte regeringen efter modne overvejelser, uden at det dog tog lang tid, et forslag om det økonomiske indgreb, som senere hen skabte en vis dramatik umiddelbart før skolernes efterårsferie, hvor vi havde åbningsdebatten her i Folketingssalen. Ved håndfast optræden af statsministeren og den øvrige regering endte det jo med, at vi i løbet af ganske få dage fik forhandlet et forsvarligt økonomisk indgreb på plads. Jeg skal ikke gå i detaljer med det, men sige, at det opfylder præcis det, som vi også fra radikal side mente var formålet med det.